

20,000 Rb. eller 25,000 Rb. — saa kan det ikke ansees for en Løsning af denne Tvivl, at man i det løbende Aar til en ganske anden Gade — maaffee med Alles Bisald — har brugt enten tilhugne eller fløvede Stene med en Udgift af f. Ex. 10,000 Rb. eller maaffee 60,000 Rb. Det løbende Aars Position kan baade være det Dobbelte af, hvad Magistraten nu fordrer, eller det Halve af, hvad Repræsentationen nu vil bevilge, og det er i hvert Fald bygget paa ganske andre Grunde end dem, hvorom der nu er Spørgsmaal. Det Anførte vil være tilstrækkeligt til at vise, hvor langt „det løbende Aars Positioner“ ere fra at svare til, hvad der dermed maa være tilfugt: et Slags Normalbudget. Men ligesaa tidt kan Udvalget tilraade at sætte dette ikkedetfor hint; thi da et Normalbudget altid maa være summarisk (til Brolægningsvæsenet, ikke til at brolægge den eller den Gade med saadanne Brostene, med saadanne Fliser o. s. v.), saa vilde det aldeles kuldfaste den Sætning, som Udkastet selv har filliet i Spidsen for Sen, at det ved Budgettet skal bestemmes, „hvorledes hver enkelt Post skal anvendes“, hvilket i en saa lille Huusholdning, som en Commune, netop er Bevillingens væsentlige Betydning. Et Normalbudget behøves heller ikke; thi hvad derved skulde sikkes: det absolut Nødvendige til; at Bestyrelsen kan opfylde sin Pligt (Lønne sine Betjente, søde sine Fattige, o. s. v.), det er tilstrækkeligen sikret ved Lovens § 4. Det behøves endelig heller ikke for at opretholde den Sætning, at den besluttende Myndighed tilkommer Borgerrepræsentantskabet og Magistraten i Forening; thi denne Sætning er fyldestgjort, naar Intet kan ansees som besluttet, hvorom de ikke begge ere blevne enige. Bevilger Borgerrepræsentantskabet altsaa Noget, hvori Magistraten ikke er enig, saa er Bevillingen ugyldig; bevilger det Mere, end Magistraten fordrer, og denne ikke tiltræder Beslutningen, saa er kun det Mindre bevilget, hvorom begge Parter ere enige. Og omvendt, bevilger det Mindre, saa gælder kun dette Mindre, og bevilger det Intet, saa mangler en af de netop efter Udkastets Grundsætning nødvendige Forudsætninger for, at den Udgift lovligen kan afholdes — medmindre Staten

maatte finde, at derved var nægtet Opfyldelsen af en Communen paahvilende Pligt. En dermed stemmende Redaction vil derfor forde foreslaaet, hvorved det dog er fundet rigtigt udtrykkeligen at bemærke, at Magistraten ogsaa, naar den selv har foreslaaet en Foranstaltning, maa være berettiget til at undlade at benytte det dertil bevilgede Beløb, saafremt dette efter dens Formening er utilstrækkeligt, til paa en forsvarlig Maade at udføre Foranstaltningen og denne efter sin Natur kan undlades.

Det erindres endnu, at Slutningsbestemmelsen i § 15, som efter sit Hovedindhold angaaer Spørgsmaalet om Tillægsbevillinger, formeentlig bør henflyttes til § 14, og som Følge deraf paa forstævnte Sted erholde en forandret Redaction.

Slutningen af § 16 forstaaer Udvalget saaledes, at den ikke affærer Bedkommende Afgang til med Communen at enes om at søge Spørgsmaal om Ansvar afgjorte ved Voldgift.

Da næsten alle de Anliggender, hvormed Borgerrepræsentationen har at gjøre, ere Bevillingssager, har § 17, der omhandler andre Beslutninger, ikke stor praktisk Betydning. Mod dens Indhold kan Udvalget efter det ovenfor Udviklede ikke have Noget at erindre.

Derimod turde der med Hensyn til Vedtægten være Anledning til at skjelne mellem en foreløbig Affattelse, der indeholder de Bestemmelser, som nødvendigvis maae være afgjorte, forinden Loven kan træde i Kraft, og den endelige Affattelse, der vil blive et saa omfattende og vigtigt Arbejde, at det ikke synes onskeligt derefter at udsætte den hele Sag. Det turde ogsaa være det Naturligste, at den nye Magistrat, som skal bringe Loven i Udførelse, selv erholder saa stor Indskyldelse paa Ordningen af de Former og Forhold, hvorunder dette skal skee, som Omstændighederne paa nogen Maade tillade. Da denne Afskillelse imidlertid ikke lader sig udtrykke i selve Loven, skal Udvalget her indskrænke sig til at anbefale dette Hensyn til Bedkommendes Op-